

MIJN LADY WILKINSON

Diezelfde avond nog stuurde ik haar een sms'je om te zeggen dat ik vijf dagen zou blijven, en om te vragen hoe ze die tijd wilde doorbrengen.

Ik had nauwelijks tijd om mijn telefoon neer te leggen.

Nog geen twee minuten later kwam haar antwoord.

“Morgenochtend om elf uur.

Hier in mijn villa in Eaton.

We drinken een Engelse thee.

Zeg me waar je logeert.

Ik geef het adres aan mijn chauffeur en hij komt je ophalen.”

Ik glimlachte.

De organisatie was militair.

De elegantie was Brits.

De uitnodiging was onmogelijk af te slaan.

Ik antwoordde meteen.

“Om 10.30 uur sta ik voor het Four Seasons Hotel.

Ik logeer vlakbij.

Ik kom lopend.”

Daarna bleef ik een paar ogenblikken naar het bericht kijken voordat ik er nog een stuurde.

Ik was oprecht betrokken bij onze ontmoeting.

Misschien meer dan ik wilde toegeven.

Ik had het gevoel dat ik me voorbereidde op een ceremonie zonder Meester.

De volgende dag kwamen we allebei precies op tijd aan.

De chauffeur heette Dominique.

Hij was van Franse afkomst.

Hoffelijk.

Discreet.

Volmaakt welopgevoed.

Terwijl we door die straten reden, be kroop me een vreemd gevoel.

Het was alsof ik er al eens was geweest.

Mijn geheugen reisde plotseling terug naar 1993.

Dezelfde plek.

Met een voormalige Gillette-collega.

Ik dacht dat het louter toeval was.

Een van die geschenken die het leven soms aanbiedt zonder dat iemand erom vraagt.

Ik ging het kasteel binnen.

Zij bleef het een villa noemen, uit natuurlijke bescheidenheid.

Voor mij was het een kasteel.

Het tweede dat ik in mijn leven had bezocht.

Het eerste was kasteel Bran in Transsylvanië geweest.

Ik was erheen gegaan om een buitengewone directrice te ontmoeten, een prachtige vrouw die onderdak bood aan graaf Vlad, beter bekend als Dracula de

Spietser.

Ik trof Maggy aan in een fauteuil naast de bank.

Ze begroette me hartelijk.

Instinctief greep ik naar haar hand om die te kussen.

In plaats daarvan koos zij voor het Franse protocol.

Drie zoenen.

We waren gewoon twee mensen, gescheiden door generaties en verenigd door een verhaal dat geen van ons beiden al had uitverteld.

En voor het eerst sinds mijn aankomst voelde Londen niet langer als een stad.

Het voelde als een bestemming.

Ik vertelde haar dat het Engelse theeritueel, voor zover ik wist, bij vijf uur 's middags hoorde.

Dat had men me tenminste op school geleerd.

Om elf uur 's ochtends begreep ik echter niet wat er was veranderd.

Ze glimlachte.

Toen antwoordde ze met de zekerheid die alleen toebehoort aan wie lang genoeg heeft geleefd om niemand meer te hoeven overtuigen.

“De Engelsen drinken thee wanneer ze lijken uit te rusten.

In werkelijkheid is het het moment waarop ze nadenken.

Het is het moment waarop ze beslissingen nemen.

Er is geen vast uur.

De thee van vijf uur is slechts een format dat iemand heeft geïnstitutionaliseerd om een werkpauze te rechtvaardigen.”

Ik luisterde zonder haar te onderbreken.

Ze was een sterke vrouw.

Assertief.

Vastberaden.

Elegant.

Onvermoeibaar.

Onbuigzaam.

Ze was van staal.

Zoals haar zwaarden.

Ze was Maggy.

Ze was mijn Lady Wilkinson.

Ferdinando